

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2579

4 PAGINI — 20 BANI

Joi 22 august 1957

Pe pista însorită a aeroportului Băneasa mii de cetățeni al Capitalei au venit pentru a saluta înainte de plecare pe oaspețele drag care ne-a vizitat țara — președintele Republicii Democratice Vietnam — tovarășul Ho Și Min. Pe fețele tuturor celor prezenți se putea citi bucuria de a vedea din nou în mijlocul lor pe înălțul oaspete vietnamez, care deși a stat puțin timp pe pământul patriei noastre, a cucerit inimile cetățenilor Capitalei prin felul său deschis, modest și plin de caldă amicitie. În jurul pistei aeroportului, discuțiile celor prezenți se refereau la poporul frate vietnamez, căruia poporul nostru îi transmite urările calde de sinceră prietenie, dorința lui de a vedea bravul popor din departatele meleaguri ale Vietnamului mergînd mai departe pe drumul unei vieți libere și fericite.

Aplauzele ce izbucnesc la intrarea pe aeroport vestesc sosirea oaspetilor.

Președintele Ho Și Min și persoanele care-l însoțesc au fost conduși de tovarășii: Gheorghe Gheorghiu-Dej, prim-secretar al C.C. al P.M.R., Chivu Stoica,

(Continuare în pag. 3-a)

Citiți în pag. 4-a

COMUNICAT
cu privire la vizita
în R. P. R.
a președintelui
R. D. Vietnam,
tovarășul Ho Și Min

Cuvîntarea tovarășului Ho Și Min

Scumpli tovarăși și scumpli prieteni,

Permiteți-mi să vă mulțumesc încă odată pentru primirea alt de frățescă pe care ne-ați făcut-o. Sederă noastră a fost scurtă, dar noi ne-am simțit ca și în țara noastră, în familia noastră. Conducătorii, tovarășii, poporul român au fost pentru noi asemenea fraților și surorilor. Peste tot unde am fost, am simțit simpatia caldă și vibrantă pe care poporul român frate o nutrește pentru poporul vietnamez.

Prietenia vietnamezo-romină a fost în toate inimile, s-a apărut pe toate fețele. Muncitori, țărani, intelectuali, pionieri romini sînt alături de ei,

(Continuare în pag. 3-a)

Cuvîntarea tovarășului Chivu Stoica

Iubite tovarăși Ho Și Min, Iubiți tovarăși și prieteni,

Vă mulțumim încă odată în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, al Consiliului de Miniștri, al Prezidiului Marii Adunări Naționale și al întregului popor pentru vizita tovarășescă pe care ați făcut-o în țara noastră.

Vizita dv. și manifestațiile prietenești care au avut loc vor rămîne adînc în inima poporului nostru. Dragostea cu care ați fost întâmpinați a exprimat sentimentele frățesci pe care poporul român le nutrește față de harnicul popor vietnamez, de

(Continuare în pag. 3-a)

NICOLAE TĂUTU

DĂRUIRE

Unde se-nalță „Casa Scintei” l-am zărit
la licărul unei rachete,
În miinile subțiri menite pentru vioară
strîngea automatul,
Avea douăzeci de ani și un bandaj
singerind pe frunte,
Vorbea în șoapte:
partizanii... sînt aproape...
Unde se-nalță „Casa Scintei” l-am zărit
la licărul unei rachete!

Apoi, a fîșnit printre plumbi și strme
la asaltul Băneșel...
Avea douăzeci de ani, o rană
și un caiet cu poeme!
Tîrziu l-am strigat, departe, prin fumul

alb-cenușiu al exploziilor,
L-am căutat să-nfîșinăm sosirea
primelor tancuri cu stete...

(Continuare în pag. 3-a)

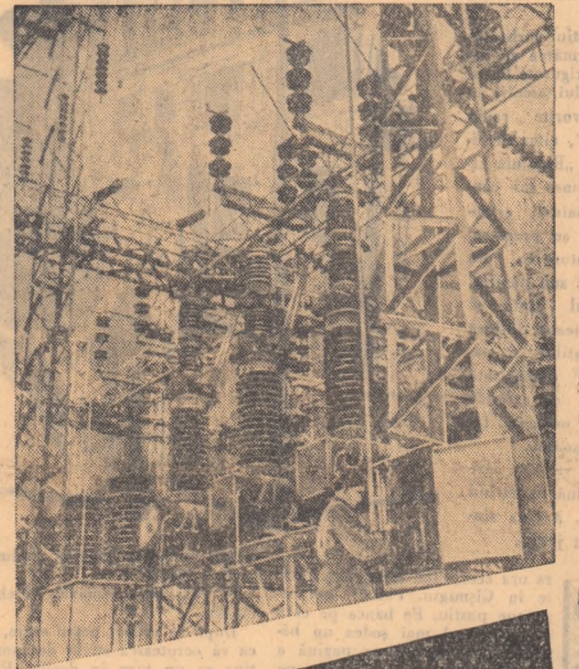
Avea douăzeci de ani, o rană
și un caiet cu poeme,
Cu prima fiică din caietul albastru
a aprins fiitului explozivului...
Iar flăcările i-au ars miinile subțiri
menite pentru vioară...

Ucenicia a făcut-o pe
mașini străine. Acum
strungul este de două ori
al lui: aparține poporului,
și e fabricat în țară.

Transformatoare electrice?
Da, dar nu mai puțin,
în opera de electrificare
a țării, și transformatoare
ale vieții omenești.

Din primul salariu îmbunătățit,
o nouă rochiță pentru sora mai mică...

TRĂIASCĂ 23 AUGUST

ziua eliberării Romîniei de sub jugul fascist!

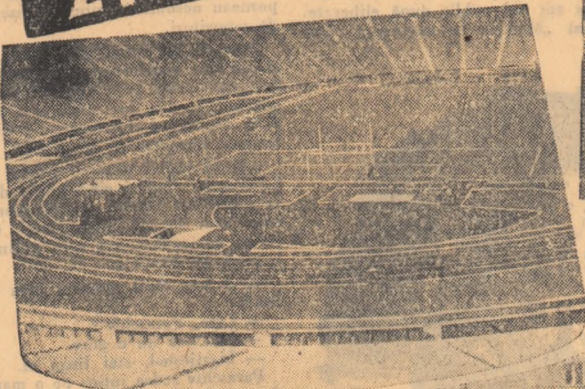
Cu miinile pină la cot în aur —
stăteau odinioară pe aici moșierii. E
rîndul țărănilor muncitori să aibe ase-
menea bucurie. Pină la cot mina în
aurul grinelor — rod al muncii co-
lectivizilor.

O nouă facultate la Tg. Mureș,
în Regiunea Autonomă Maghiară. Mai
multă lumină a științei și mai
strînsă înfrățire între naționalitățile
meleagurilor noastre.

Cine vrea să aibă pine și trandafiri, să-și facă
întîi oțel și fontă. Noi vrem. De aceea; învingînd nu
puține dificultăți, ne-am făurit industria grea.

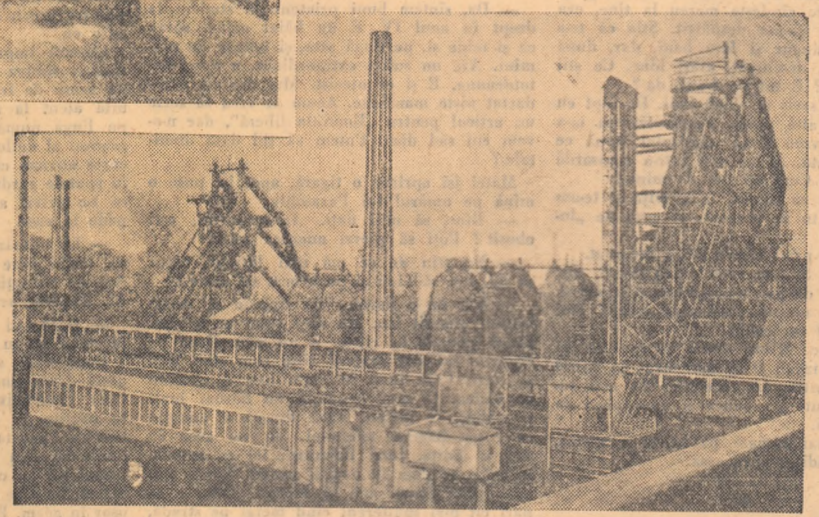
Jocul românesc — iubit la noi, acoperit de premii în lumea întreagă. Niciodată minunatul nostru folclor nu s-a bucurat de atita atenție.

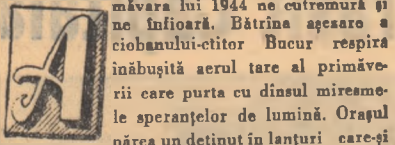
A intrat în funcțiune, primul reactor atomic românesc, construit cu ajutorul Uniunii Sovietice.

Pentru 100.000 de entuziaști ai sportului — un mare stadion: „23 August”. Pentru milioanele de entuziaști ai sportului — zeci și sute de baze sportive, zeci de întreceri și competiții, la orașe ca și la sate.

Conacele nu mai sperie pe nimeni. Copiii satelor se pot juca în voie în grădinițele lor. Dar moșierul? A devenit o poveste cu „a fost odă”...

IN ZILELE ACELEA RĂSĂREA AURORA

Povestire de ION BĂIEȘU

Amintirea Bucureștiului din primăvara lui 1944 ne cutremură și ne înfioară. Bătrâna așezare a ciobanului-cititor Bucur respiră înăbușită aerul tare al primăverii care purta cu dinisul mireasmelor speranțelor de lumină. Orașul părea un deținut în lanțuri care-și zăngăne și scriștește fiecare, aruncând din umbră sprințecul priviri care adiepu în pănteră. Sfirțecul de bombe și schije, cu pământul profanat de cisma cotoptorilor fasciști, cu manele și soțiile îndoliate, Bucureștiul își consuma înecătoare durere, fără lacrimi. Clădirile arse, ruinele negre ca niște ființe mutilate oribil priveau din orbetele imense și întunecate, răspundând un sentiment de revoltă mută, care clocește.

O amintire sumbră, sufocantă, plină ca o ceață de toamnă, cenușie și tristă. Pe străzi, oamenii mergeau grăbiți, cu fețele crispate, aruncând priviri în care sclipeau reflexe plumburii ale groazei spre cerul de unde alunecau în fiecare și șuierăturile sinistre ale bombelor. Clădirile purtau culori închise, iar pe urmele de amenințare implacabilă, răsună perantă a bombelor care prefăcuseră în seram ceas de misteriu, așezându-l rădăcine cu truda și cinste. Femeile în dolii, cu privirile limpede de lacrimi și durere, invalizi care căleau rar, grăvi și marșali, cu un aer de resemnare și superioritate, de ființe care s-au ridicat de-acum sufletește deasupra durerii — personaje mute ale unei uriașe și aguditorie tragedii — priveau întrebători spre cineva care avea să le răspundă mai târziu la cutremurătorul: pentru ce? Mașinile nemțești, ușoare și grăbite, claxonau euerant și impertinent, ofițeri băgoși băteau țâlpale cismelor pe Calea Victoriei, urmași de cortegiiul privitorilor carei sfințeau. La răscrucea străzilor soldați verzi, cu plăcile de metal legate peste piept așezau unde ar fi trebuit să li se ale inimile, ședea jepenii, cu picioarele înfipte pe pământul sfânt al Bărăganului, urmând cu privirile tinoase și cu țevile pistoalelor automate firează trecător, fiecare zimbet sau privire suspicioasă.

— Glorioasă! armată de fier cu care Hitler veste de înalce gloriu se retrăgea șingerind spre vizuinele Berlinului. Stăpâna încă și pe pământul lui Mircea și al lui Ștefan, hoarda fasciștii, iritați și disperate, vărsa sânge nevoinț.

Incandescentă și caustică, pana genială a lui Argheși acupa în obraz baronul fasciștii care își spălase picioarele în Dunărea noastră, infectându-o.

Bucureștiul mocnea înăbușit.

Bucureștiul vorbea în șoaptă, urmărea cu degetele înfrigorate hărțile războiului, asculta cu ușile săvornite radio „Moscova”, citea manifestele și „România Liberă” acuzase sub căptușeala hainei, aștepta, spera, se pregătise.

Din întineric, din umbră, de sub pământ, Bucureștiul lupta și lovea. Rețeaua întinsă a comunistilor și patrioților, desfășurată peste tot, ca așterele unui trup omeneș, lucra și în noaptea.

Pentru victoria care avea să vină în curând a s-a luptat, a curs sânge, au fost țările.

Era oare, cind Paraschiv ajunge în Cișmigiu. Parcul era aproape pustiu. Pe banca pe care se așezase el mai ședea un bătrîn care citea ultima pagină a „Universului” cu „știri de pe front”. Paraschiv îl privi atent și observă că bătrînul sublinia fiecare frază citită tușind gros sau ridicând sprințecul. În câteva rânduri se întoarse spre el și-l privi întrebător, cerându-i parca părerea. Apoi, după ce mormăni șinger citeva cuvinte nedeslușite, nu se mai putu abține și-l șopti lui Paraschiv, privind-l totuși îngrijorat:

— Am pus pariu cu cineva pe trei șampanii că peste un an de zile cineva o să se impuțe la Berlin.

Paraschiv nu-i răspunde nimic, dar simbi cu căldură și simțose mîna ușor. Pe banca din față lor se odihnea nepăsător un individ elegant, tînăr și cu mustațioare, care fuma elegantismul din priviri lungourase împătite și servitoare. Paraschiv îl studie puțin cum îngrijorat, apoi privi insistent spre intrarea parcului. Peste 10 minute, adică la 10 și un sfert precis, pe alee apăru un bărbat de vreo 40 de ani îmbrăcat într-un costum gri și cu o pălărie neagră. În mîna dreaptă purta un ziar, iar pe cealaltă o agățase în buzunarul vestei. Paraschiv îl privi înaintea și, după ce trecu vreo zece pași mai înainte, se așeză și-l urmă fluierînd o anumită melodie. După ce cotiră pe o altă alee, Paraschiv se apropie de el, iar acesta îl strîns mîna și-l spusese încet, fără să-l privească:

— Ei, cum o duci tineru cu viața?

— O duc bine — îi răspunde Paraschiv încercat.

— Știi cine sînt?

— Nu, dar bănuiesc.

— Ziu? Ce bănuiești? Hai să stăm pe banca asta. Ia spune, ce bănuiești?

— Șii privi amuzat, drept în ochi. Avea o față prelungă, proaspăt bărbierit, țumplele albe și niște ochi căprui, vii și strălucitori ca ai unui bolnav de febră.

— Vii din închisoare, de la tata.

— Da, ai dreptate. M-a rugat să te caut, să stau de vorbă cu tine. Acum însă am foarte puțină vreme. Principalul e că te găsesc bine și mă bucur. El o sănoias, să nu-ți porți nici o griji. Se gîndește mereu la tine, era îngrijorat cind ne-am despărțit. Știi că te-a lăsat bolnav, șinger și fără bani, dar, după cum vezi, te-a descourat, arăți bine. Ce știi de fratele tău? E tot pe front, da?

— Nu mi-a scris de două luni. De fapt eu stau acum în altă parte. Proprietărea m-a dat afară la vreo două săptămîni după ce l-au luat pe tata. Acum stau într-o mansardă cu un student. Cum ai dat de mine?

— Am zărit că lucrezi la Grivița și te-am găsit. Ce faci tu în prezent, ai ceva de „lucru”?

Paraschiv îl privi citeva clipe încercat.

— Nu prea. Sîntem vreo cîțiva băieți, dar nu știe nimene de noi, n-avem nici o legătură. Facem și noi ce ne vine prin mîntre. Ieri seară am tăiat un cablu.

— Hm. Bine. Mîine seară, la opt, să fii pe banca de vizavi. O să mai stăm de vorbă despre toate astea. La revedere. Tu mai rămîi cîcîni minute pe bancă și apoi pleci în partea cealaltă.

Paraschiv mai rămase pe bancă o vreme, apoi plecă gînditor spre casă.

— Dar ce-o să fie în valiză?
— O să fie ceva cam greu. Niște material exploziv și niște gloanțe. Dacă te întrebă cineva de unde vii, ce-i spui?
— Vin de la gară. Am fost pe la Pitești să-mi cum servicii.
— Așa. Acum hai să mergem. În curte tu mai rămîi puțin, pînă mă deparțez eu. Te aștept la adresa pe care am să-ți spun a-cum. Nu trebuie să vii în nici un caz mai tîrziu de ora 12 pentru că se încurcă toate treburile pe urmă. Alteceva acum. Tu ești în siguranță aici? Proprietărea ce fel de femeie este?
— Nici o griji. În afară de chirie, n-are nicio pretenție.
— Bine, am să pot atunci să dorm pe la tine citeodată. Hai să mergem.

— Paracheive!
Paraschiv întinse un picior după Partenie, care-și făcea pantofii stînd pe dușumea, și-l împinse în spinare.

— Vezi ce vrea coana Zambila.

— Partenie, un băiat înalt, roșcat și slab, cu ochelari de sîrmă pe nas mormăi preocupat:

— Eu am făcut rost de plîne, am scos puțut afară și am făcut curățenie, am aruncat o căldare cu apă fierd în capul celor 125 de ploșnițe majore și 75 minare, așa că sardina de a da piept cu madam Zambila îți revine cu cinste.

Paraschiv se ridică de pe pat și după ce făcu un șingur pas se trezi pe un culoar întunecat.

— Miine, madam Zambila, miine, și-am spus doar.

— Bine, bine. Vino jos că te caută cineva.

— Imediat, Partenie, am să-ți iau lampă pentru că altfel o să-mi sparg capul. Avem un musafir.

— Dacă e cumva cismarul, spune-i că m-am spinurat și că după ce o să fiu îngropat

o să-l înapoiex ghețele, inclusiv reuonoștia mea veșnică.

— Nu, nu-i cismarul. Trebuie să fie altcineva.

După ce coborî patru etaje, pîșind cu griji ca să ocrotească sticla de lampă care se clătina ca un turu în declin, Paraschiv îl găsi jos lingă scară pe prietenul tatălui său, cu care se întilnisese cu o săptămîna mai înainte în Cișmigiu.

— Ești șinger în cameră?

— Nu, cu prietenul meu, dar putem discuta. El o să plece.

Cind ajuseră în cameră, înainte de a da bună seara, Matei se uită înmîrmurit împrejur.

— Aici trăiți voi, măi băieți? În hruba asta?

Studentul sări repede în picioare, îi strîns mîna și răspunde bine dispus:

— Bine, dar cum puteți numi astfel un apartament desfășurat pe 2,20 m. lungime, 1,70 lățime și 2 m. înălțime? E o exagerare evidentă.

Matei îl ascultă zîmbind amar.

— Și cum dormiți voi în pătecul ăsta de copil?

— Bine, dar asta nu-i decît o canapă — îl informă Partenie. Patul se instalează pe urmă. Avem pe sală două scinduri late cu care prelungim patul pînă la ușă, pe baza unor șirme și scoabe. Instalația asta a cerut aplicarea tuturor legilor echilibrului. Mai complicat a fost cu ușă — continuă studentul gestuicînd cu o perie de ghețe care mai păstrase doar citeva amonuri de păr. Ușa se deschide înăuntru, așa că după ce ne culcăm nu șim poartă ieși afară decît demontînd patul. Ce-am făcut noi? După cum știi vedeți, beneficiem, și de o fereastră pe care poate încapa chiar și un om normal cu condiția ca să zăle înainte și nu mîncîne nimic. Ei, de pe această fereastră se poate ajunge pe acoperiș, iar de acolo toate drumurile sînt deschise...

— Dragul meu, îl întrerupse Paraschiv, mi se pare că tu nici nu știi că o oarecare fetișcămă te așteaptă nerăbdătoare la colț.

— Exact. V-am părăsit. La revedere.

Matei se așeză pe pat și-și desbrăcă pardesiul.

— Simpatice băiat.

— Da, sîntem hîni prieteni. E student la drept în anul IV. E un băiat orfan, șirac ca și mine și, pe lingă asta, și bolnav de plîmîni. Are un suflet extraordinar, o veselie întotdeauna. E și el uteciat. Mai demult a redactat niște manifeste. Acum ar vrea să scrie un articol pentru „România Liberă”, dar n-avem cui să-l dăm. Putem să-ți dăm dumițale?

Matei își aprinse o țigară, apoi își puse o mîna pe umărul lui Paraschiv.

— Bine, să-mi dai. Ia spune-mi, ești obosit? Poți să pierzi noaptea asta?

— Nu știu de ce mă mai întreb. Șigur că da. Pot să-l iau și pe avocat cu mine?

— Nu, nu o nevoie. Tu trebuie să mergi într-un anumit loc, am să-ți spun eu adresa. Lingă poartă, în curte, e un nuc. Dacă pe crengile lui sînt agățate niște rufe albe, poști să intri. Cum intri în curte bați la geamul al doilea. O să-ți deschidă un bărbat înalt și slabuț. Întrebi daos dînsul a anunțat că i s-a defectat telefonul. Tu vei avea cu tine o lădiță. Intri înăuntru, iei ce trebuie în ea și te duci la o altă adresă. Totul am spus pînă acum cum să lucrezi. Și-am să parți cum mai indiferent cind mergi pe stradă, să nu te fisticesti. În cel mai rău caz, cind crezi că ești urmărit îndeaproape, lasă valiza și fugi. Nu trebuie să te prindă în nici un caz. În caz că... știi că nu trebuie să vorbești absolut nimic.

— Dar ce-o să fie în valiză?
— O să fie ceva cam greu. Niște material exploziv și niște gloanțe. Dacă te întrebă cineva de unde vii, ce-i spui?
— Vin de la gară. Am fost pe la Pitești să-mi cum servicii.
— Așa. Acum hai să mergem. În curte tu mai rămîi puțin, pînă mă deparțez eu. Te aștept la adresa pe care am să-ți spun a-cum. Nu trebuie să vii în nici un caz mai tîrziu de ora 12 pentru că se încurcă toate treburile pe urmă. Alteceva acum. Tu ești în siguranță aici? Proprietărea ce fel de femeie este?
— Nici o griji. În afară de chirie, n-are nicio pretenție.
— Bine, am să pot atunci să dorm pe la tine citeodată. Hai să mergem.

— Paracheive!
Paraschiv întinse un picior după Partenie, care-și făcea pantofii stînd pe dușumea, și-l împinse în spinare.

— Vezi ce vrea coana Zambila.

— Partenie, un băiat înalt, roșcat și slab, cu ochelari de sîrmă pe nas mormăi preocupat:

— Eu am făcut rost de plîne, am scos puțut afară și am făcut curățenie, am aruncat o căldare cu apă fierd în capul celor 125 de ploșnițe majore și 75 minare, așa că sardina de a da piept cu madam Zambila îți revine cu cinste.

Paraschiv se ridică de pe pat și după ce făcu un șingur pas se trezi pe un culoar întunecat.

— Miine, madam Zambila, miine, și-am spus doar.

— Bine, bine. Vino jos că te caută cineva.

— Imediat, Partenie, am să-ți iau lampă pentru că altfel o să-mi sparg capul. Avem un musafir.

— Dacă e cumva cismarul, spune-i că m-am spinurat și că după ce o să fiu îngropat

o să-l înapoiex ghețele, inclusiv reuonoștia mea veșnică.

— Nu, nu-i cismarul. Trebuie să fie altcineva.

După ce coborî patru etaje, pîșind cu griji ca să ocrotească sticla de lampă care se clătina ca un turu în declin, Paraschiv îl găsi jos lingă scară pe prietenul tatălui său, cu care se întilnisese cu o săptămîna mai înainte în Cișmigiu.

— Ești șinger în cameră?

— Nu, cu prietenul meu, dar putem discuta. El o să plece.

Cind ajuseră în cameră, înainte de a da bună seara, Matei se uită înmîrmurit împrejur.

— Aici trăiți voi, măi băieți? În hruba asta?

Studentul sări repede în picioare, îi strîns mîna și răspunde bine dispus:

— Bine, dar cum puteți numi astfel un apartament desfășurat pe 2,20 m. lungime, 1,70 lățime și 2 m. înălțime? E o exagerare evidentă.

Matei îl ascultă zîmbind amar.

— Și cum dormiți voi în pătecul ăsta de copil?

— Bine, dar asta nu-i decît o canapă — îl informă Partenie. Patul se instalează pe urmă. Avem pe sală două scinduri late cu care prelungim patul pînă la ușă, pe baza unor șirme și scoabe. Instalația asta a cerut aplicarea tuturor legilor echilibrului. Mai complicat a fost cu ușă — continuă studentul gestuicînd cu o perie de ghețe care mai păstrase doar citeva amonuri de păr. Ușa se deschide înăuntru, așa că după ce ne culcăm nu șim poartă ieși afară decît demontînd patul. Ce-am făcut noi? După cum știi vedeți, beneficiem, și de o fereastră pe care poate încapa chiar și un om normal cu condiția ca să zăle înainte și nu mîncîne nimic. Ei, de pe această fereastră se poate ajunge pe acoperiș, iar de acolo toate drumurile sînt deschise...

— Dragul meu, îl întrerupse Paraschiv, mi se pare că tu nici nu știi că o oarecare fetișcămă te așteaptă nerăbdătoare la colț.

— Exact. V-am părăsit. La revedere.

Matei se așeză pe pat și-și desbrăcă pardesiul.

— Simpatice băiat.

— Da, sîntem hîni prieteni. E student la drept în anul IV. E un băiat orfan, șirac ca și mine și, pe lingă asta, și bolnav de plîmîni. Are un suflet extraordinar, o veselie întotdeauna. E și el uteciat. Mai demult a redactat niște manifeste. Acum ar vrea să scrie un articol pentru „România Liberă”, dar n-avem cui să-l dăm. Putem să-ți dăm dumițale?

Matei își aprinse o țigară, apoi își puse o mîna pe umărul lui Paraschiv.

— Bine, să-mi dai. Ia spune-mi, ești obosit? Poți să pierzi noaptea asta?

— Nu știu de ce mă mai întreb. Șigur că da. Pot să-l iau și pe avocat cu mine?

— Nu, nu o nevoie. Tu trebuie să mergi într-un anumit loc, am să-ți spun eu adresa. Lingă poartă, în curte, e un nuc. Dacă pe crengile lui sînt agățate niște rufe albe, poști să intri. Cum intri în curte bați la geamul al doilea. O să-ți deschidă un bărbat înalt și slabuț. Întrebi daos dînsul a anunțat că i s-a defectat telefonul. Tu vei avea cu tine o lădiță. Intri înăuntru, iei ce trebuie în ea și te duci la o altă adresă. Totul am spus pînă acum cum să lucrezi. Și-am să parți cum mai indiferent cind mergi pe stradă, să nu te fisticesti. În cel mai rău caz, cind crezi că ești urmărit îndeaproape, lasă valiza și fugi. Nu trebuie să te prindă în nici un caz. În caz că... știi că nu trebuie să vorbești absolut nimic.

— Dar ce-o să fie în valiză?
— O să fie ceva cam greu. Niște material exploziv și niște gloanțe. Dacă te întrebă cineva de unde vii, ce-i spui?
— Vin de la gară. Am fost pe la Pitești să-mi cum servicii.
— Așa. Acum hai să mergem. În curte tu mai rămîi puțin, pînă mă deparțez eu. Te aștept la adresa pe care am să-ți spun a-cum. Nu trebuie să vii în nici un caz mai tîrziu de ora 12 pentru că se încurcă toate treburile pe urmă. Alteceva acum. Tu ești în siguranță aici? Proprietărea ce fel de femeie este?
— Nici o griji. În afară de chirie, n-are nicio pretenție.
— Bine, am să pot atunci să dorm pe la tine citeodată. Hai să mergem.

— Paracheive!
Paraschiv întinse un picior după Partenie, care-și făcea pantofii stînd pe dușumea, și-l împinse în spinare.

— Vezi ce vrea coana Zambila.

— Partenie, un băiat înalt, roșcat și slab, cu ochelari de sîrmă pe nas mormăi preocupat:

— Eu am făcut rost de plîne, am scos puțut afară și am făcut curățenie, am aruncat o căldare cu apă fierd în capul celor 125 de ploșnițe majore și 75 minare, așa că sardina de a da piept cu madam Zambila îți revine cu cinste.

Paraschiv se ridică de pe pat și după ce făcu un șingur pas se trezi pe un culoar întunecat.

— Miine, madam Zambila, miine, și-am spus doar.

— Bine, bine. Vino jos că te caută cineva.

— Imediat, Partenie, am să-ți iau lampă pentru că altfel o să-mi sparg capul. Avem un musafir.

— Dacă e cumva cismarul, spune-i că m-am spinurat și că după ce o să fiu îngropat

o să-l înapoiex ghețele, inclusiv reuonoștia mea veșnică.

— Nu, nu-i cismarul. Trebuie să fie altcineva.

După ce coborî patru etaje, pîșind cu griji ca să ocrotească sticla de lampă care se clătina ca un turu în declin, Paraschiv îl găsi jos lingă scară pe prietenul tatălui său, cu care se întilnisese cu o săptămîna mai înainte în Cișmigiu.

— Ești șinger în cameră?

— Nu, cu prietenul meu, dar putem discuta. El o să plece.

Cind ajuseră în cameră, înainte de a da bună seara, Matei se uită înmîrmurit împrejur.

— Aici trăiți voi, măi băieți? În hruba asta?

Studentul sări repede în picioare, îi strîns mîna și răspunde bine dispus:

— Bine, dar cum puteți numi astfel un apartament desfășurat pe 2,20 m. lungime, 1,70 lățime și 2 m. înălțime? E o exagerare evidentă.

Matei îl ascultă zîmbind amar.

— Și cum dormiți voi în pătecul ăsta de copil?

— Bine, dar asta nu-i decît o canapă — îl informă Partenie. Patul se instalează pe urmă. Avem pe sală două scinduri late cu care prelungim patul pînă la ușă, pe baza unor șirme și scoabe. Instalația asta a cerut aplicarea tuturor legilor echilibrului. Mai complicat a fost cu ușă — continuă studentul gestuicînd cu o perie de ghețe care mai păstrase doar citeva amonuri de păr. Ușa se deschide înăuntru, așa că după ce ne culcăm nu șim poartă ieși afară decît demontînd patul. Ce-am făcut noi? După cum știi vedeți, beneficiem, și de o fereastră pe care poate încapa chiar și un om normal cu condiția ca să zăle înainte și nu mîncîne nimic. Ei, de pe această fereastră se poate ajunge pe acoperiș, iar de acolo toate drumurile sînt deschise...

— Dragul meu, îl întrerupse Paraschiv, mi se pare că tu nici nu știi că o oarecare fetișcămă te așteaptă nerăbdătoare la colț.

— Exact. V-am părăsit. La revedere.

Matei se așeză pe pat și-și desbrăcă pardesiul.

— Simpatice băiat.

— Da, sîntem hîni prieteni. E student la drept în anul IV. E un băiat orfan, șirac ca și mine și, pe lingă asta, și bolnav de plîmîni. Are un suflet extraordinar, o veselie întotdeauna. E și el uteciat. Mai demult a redactat niște manifeste. Acum ar vrea să scrie un articol pentru „România Liberă”, dar n-avem cui să-l dăm. Putem să-ți dăm dumițale?

Matei își aprinse o țigară, apoi își puse o mîna pe umărul lui Paraschiv.

— Bine, să-mi dai. Ia spune-mi, ești obosit? Poți să pierzi noaptea asta?

— Nu știu de ce mă mai întreb. Șigur că da. Pot să-l iau și pe avocat cu mine?

— Nu, nu o nevoie. Tu trebuie să mergi într-un anumit loc, am să-ți spun eu adresa. Lingă poartă, în curte, e un nuc. Dacă pe crengile lui sînt agățate niște rufe albe, poști să intri. Cum intri în curte bați la geamul al doilea. O să-ți deschidă un bărbat înalt și slabuț. Întrebi daos dînsul a anunțat că i s-a defectat telefonul. Tu vei avea cu tine o lădiță. Intri înăuntru, iei ce trebuie în ea și te duci la o altă adresă. Totul am spus pînă acum cum să lucrezi. Și-am să parți cum mai indiferent cind mergi pe stradă, să nu te fisticesti. În cel mai rău caz, cind crezi că ești urmărit îndeaproape, lasă valiza și fugi. Nu trebuie să te prindă în nici un caz. În caz că... știi că nu trebuie să vorbești absolut nimic.

— Dar ce-o să fie în valiză?
— O să fie ceva cam greu. Niște material exploziv și niște gloanțe. Dacă te întrebă cineva de unde vii, ce-i spui?
— Vin de la gară. Am fost pe la Pitești să-mi cum servicii.
— Așa. Acum hai să mergem. În curte tu mai rămîi puțin, pînă mă deparțez eu. Te aștept la adresa pe care am să-ți spun a-cum. Nu trebuie să vii în nici un caz mai tîrziu de ora 12 pentru că se încurcă toate treburile pe urmă. Alteceva acum. Tu ești în siguranță aici? Proprietărea ce fel de femeie este?
— Nici o griji. În afară de chirie, n-are nicio pretenție.
— Bine, am să pot atunci să dorm pe la tine citeodată. Hai să mergem.

— Paracheive!
Paraschiv întinse un picior după Partenie, care-și făcea pantofii stînd pe dușumea, și-l împinse în spinare.

— Vezi ce vrea coana Zambila.

— Partenie, un băiat înalt, roșcat și slab, cu ochelari de sîrmă pe nas mormăi preocupat:

— Eu am făcut rost de plîne, am scos puțut afară și am făcut curățenie, am aruncat o căldare cu apă fierd în capul celor 125 de ploșnițe majore și 75 minare, așa că sardina de a da piept cu madam Zambila îți revine cu cinste.

Paraschiv se ridică de pe pat și după ce făcu un șingur pas se trezi pe un culoar întunecat.

— Miine, madam Zambila, miine, și-am spus doar.

— Bine, bine. Vino jos că te caută cineva.

— Imediat, Partenie, am să-ți iau lampă pentru că altfel o să-mi sparg capul. Avem un musafir.

— Dacă e cumva cismarul, spune-i că m-am spinurat și că după ce o să fiu îngropat

o să-l înapoiex ghețele, inclusiv reuonoștia mea veșnică.

— Nu, nu-i cismarul. Trebuie să fie altcineva.

După ce coborî patru etaje, pîșind cu griji ca să ocrotească sticla de lampă care se clătina ca un turu în declin, Paraschiv îl găsi jos lingă scară pe prietenul tatălui său, cu care se întilnisese cu o săptămîna mai înainte în Cișmigiu.

— Ești șinger în cameră?

— Nu, cu prietenul meu, dar putem discuta. El o să plece.

Cind ajuseră în cameră, înainte de a da bună seara, Matei se uită înmîrmurit împrejur.

— Aici trăiți voi, măi băieți? În hruba asta?

Studentul sări repede în picioare, îi strîns mîna și răspunde bine dispus:

— Bine, dar cum puteți numi astfel un apartament desfășurat pe 2,20 m. lungime, 1,70 lățime și 2 m. înălțime? E o exagerare evidentă.

Matei îl ascultă zîmbind amar.

